

Johannekselainen 1950–2020

Helge Toivonen.

Johannes-Seuran yhdistetty kevät- ja syyskokous Kaarinassa

Puheenjohtaja Janne Aso (kuvassa vasemmalla maskin takana) avasi kokouksen, jossa pidettiin huolta turvaväleistä.

Kokous pidettiin Kaarina-talon avarassa Kaarina-salissa. Koronan takia ei paikalle ollut uskaltanut kuin 21 osallistujaa. Turvallisuudesta oli huolehdittu käsidesillä ja maskeilla. Etäisyydet oli helppo pitää tarpeeksi pitkinä.

Seuran puheenjohtaja **Janne Aso** avasi kokouksen toivottaen osallistujat terveille. Puheessaan hän käsitteli kulu- van vuoden poikkeuksellista aikaa ja sen vaikutuksia. Johannesjuhlat jäivät järjes-

tämättä, eikä kotiseutumatkoille päästy. Hän kertoi myös Karjalan Liiton keski- tettyä jäsenmaksulaskutusta koskevista toimista. Janne Aso valittiin myös koko- uksen puheenjohtajaksi, sihteeriksi **Soile**

Suomi ja pöytäkirjatarkastajiksi **Hilkka Heinonen** ja **Hannu Lenkkeri**. Todettiin kokouksen laillisuus. Ilmoitukset ovat olleet Karjala-lehdessä ja pitäjälehti Johannekselaisessa.

Puheenjohtaja esitteli kohta kohdalta toimintakertomuksen. Keskustelua siitä ei syntynyt. Taloudenhoitaja **Tapio Hänninen** esitteli yhdistyksen tilit ja tilinpäätöksen. Tilintarkastajien lau- sunto oli liitteenä. Vahvistettiin tilit ja

myönnettiin vastuuvapaus johtokun- nalle ja toimihenkilöille.

Jäsenmaksun suuruus pidetään en- nallaan (15 €). Esitettiin seuraavan vuo- den toimintasuunnitelma ja talousarvio, jotka vahvistettiin.

Seuran puheenjohtaja oli erovuoros- sa. Janne Aso on hoitanut tehtävää 10 vuotta. Nyt hän ilmoitti lopettavansa. Käytiin keskustelua asiasta. Ehdokkaita tehtävään ei ollut, ja todettiin että nykyi- sellä puheenjohtajalla on paras asian- tuntemus ja tieto esim. Karjalan Liiton keskitetystä jäsenmaksulaskutuksesta. Janne Aso lupautui jatkamaan vielä yhden kauden.

Johtokunnan jäsenistä ja varajäse- nistä erovuoroisia olivat **Sairanen Jari**, **Teräväinen Pekka**, **Auvainen Sari**, **Heinonen Hilkka**, **Reponen Terhi**, **Etholén Pirkko**, **Toivonen Helge** ja **Kesäläinen Arto**. Kaikki valittiin uu- desta. Toiminnantarkastajina ovat **Pirkko Kanervo** ja **Heimo Kukkonen** ja varahenkilöinä **Pirjo Amper** ja **Kaisa Ylhä**.

Toimikunnat valitsee johtokunta. Kokouskutsut julkaistaan edelleenkin Karjala-lehdessä ja Johannekselaisessa. Kokous päättyi ja pidettiin pieni tauko.

Tauon jälkeen ryhdyttiin katselamaan kotiseutukuvia **Helge Toivosen** opastuk- sella. Kuvia oli eri puolelta Johannesta. Oli kuvia rakennuksista, maisemista, muistomerkeistä ja henkilöistä. Osa kuvista esitti nykyistä Johannesta ja osa oli vuosikymmeniä sitten otettuja. Kiitokset Helgelle!

Iltapäivä oli vierähtänyt jo pitkälle tilaisuuden päättyessä. Kokouskahvit juotiin kotona.

– **Liisa Katajainen** –
(Kuvat ja teksti)

Maailmansota jatkui

Moskovan rauhanteossa (12.3.1940) Suomi luovutti Neuvostoliitolle Karjalan, osat Sallasta ja Kuusamosta sekä vuokrasi Neuvostoliitolle Hangon 30 vuodeksi kahdeksan miljoonan markan vuosivuokraa vastaan.

Puna-armeijan talvisodan aikana val- taaman Petsamon Neuvostoliitto luo- vutti rauhanteossa takaisin Suomelle lukuun ottamatta Kalastajasaarennon luoteisosia. Rauhanteon jälkeen viran- omaiset ryhtyivät suorittamaan niin

kutsuttuja tasoitusiirtoja eli tasaamaan evakoiden aiheuttamaa räsytystä eri kuntien kesken. Samalla parannettiin evakoiden asunto-oloja. Salon seudulle majoitettuja johannekselaisia siirret- tiin Paimioon, Piikkiöön, Kaarinaan,

Maariaan, Vahdolle, Ruskoon, Raisioon ja Kuusistoon. Myös Hämeeseen ja Savoan evakuoituja johannekselaisia siirrettiin Turun ympäristöön.

– **Pirkko Kanervo** –

Tapahtumia Suomessa ja maailmalla 27.3. – 31.7.1940 (Laatinut P. K.)

- 27.3. Risto Ryti jatkaa Moskovan-rauhan jälkeen uusitun hallituksen pääministerinä. Yhtään karjalaisen siirtoväen edustajaa hän ei hallitukseensa ota
- 9.4. Saksa hyökkää Tanskaan ja Norjaan. Hyökkäys johtaa maiden miehitykseen
- 20.–21.4. Karjalan Liitto perustetaan valvomaan karjalaisten etuja asutus- ja korvauskysymyksissä
- 10.5. Saksa hyökkää Hollantiin, Belgiaan ja Luxemburgiin. Winston Churchillistä tulee Englannin pääministeri
- 14.5. Saksan joukot ylittävät Ranskan rajan
- 29.5. Englannin armeijan siirto Dunkerque'stä alkaa
- 10.6. Italia julistaa sodan Ranskalle ja Englannille
- 15.–16.6. Neuvostoliitto miehittää Liettuan, Viron ja Latvian
- 22.6. Aseleposopimus Saksan ja Ranskan välillä allekirjoitetaan
- 28.6. Pika-asutuslaki karjalaisten asuttamiseksi vahvistetaan
- 19.7. Hitler tarjoaa Englannille rauhaa
- 22.7. Englanti torjuu Hitlerin tarjouksen ”kansojen vapauden ja kristillisten perusarvojen nimessä”

TÄS LEHES:

Toimintasuunnitelma 2021

s. 3

Wagerit Johanneksen maisemissa

s. 4-5

Sienimetsään monin muodoin

s. 6

Aukeen muistelmia

s. 7

Päätoimittajan kynästä

Johannekselaisen päätoimittaja **Hannu Rastas**

Meren yli metsään

Norjalaiset ovat tuoneet sahateollisuusosaamistaan muille maille. Oslon lähellä Drammen oli suuri sahakeskus ja vientisatama, mutta järeimmät puut alkoivat käydä siellä vähiin 1800-luvun jälkipuolella. Alettiin katsella Suomen ja pohjoisen Venäjän metsäseutuja. Kymijoen suulle asettui yrittäjäksi esimerkiksi Hans Gutzeit eikä hänen sahansa ollut ainoa ns. Norjan saha. Liikkeelle lähti myös Wagerin suvun jäseniä, Ruotsinkin kautta sahaoppia saaneena. Yrittäjyys suuntautui sekä Vienanmeren ja Arkangelin alueelle että Suomen maisemiin. Johannekseen perustettiin suvun toimesta Vaahtolan Saha vientisahaksi ja yhdeksi kunnan suurimmista työpaikoista. Sieltä tuli myös 1920-luvulla ja 1930-luvun alussa sähkö kunnan keskelle, kun Imatran voimaa ei vielä saatu siirtymään johdoilla Johannekseen. Wagerit edustivat pitäjässä mittavaa yrittystoimintaa, jonka vientimerkitystä ja suvun kansainvälistä taustaa harvemmin muistetaan.

Alf Wager syntyi Johanneksessa 1927. Hänen kuolinviestinsä saatiin kesällä. Muistokirjoitukset ovat tuoneet esiin uutteran, osaavan ja intomielisen musiikkialan persoonan, jonka kansainväliset yhteydet olivat lähipiirin ja alan ammattilaisten tiedossa. Alf Wager kirjoitti Johannekselaiseen muistojaan tämän vuosituhannen alussa. Nyt on perusteltu syy ottaa yksi tällainen muistelmanpala uudelleen palstoille. Kuva-arkistomme on myös ehtinyt täydentyä ja saamme lehteen kootuksi laajemman Wager –aukeman. Tähän kokonaisuuteen sopii hyvin, että otamme mukaan kilpikirjoituksena olleen tietokoosteen Leif Wagerin elämästä ja samalla hänen yhteyksistään kesäiseen Johannekseen 1930-luvun alkupuolella. Tämäkin henkilöhistorian palanen on ollut tiedossa, mutta haalistuneena ja entistä harvemmilla, joten on hyvä päivittää se kaikille yhteisesti.

Oopperalaulaja Lasse Wager, Leifin isä, on kulkenut kuvaotoksen mukaan kesäaikaan taidemaalarina Johanneksen ylämaan kylillä. Omat kuulemani tarinat liittävät hänet myös Kaijalan kylän jokirantaan taulutelineineen ja työvälineineen. Kysymys kuuluukin: kuka tunnistaa keskiaukeamalla olevan kuvan kylämaiseman, kenen pihapiirin tuntumaan kesämaalari on koonnut lapsijoukon. Vastaukset tämän lehden konttoriin nimellä tai nimimerkillä, niin kuin entisajan lehdissä oli tapana asia ilmaista.

Alf Wagerin muistelmissa mainitaan Suomalaisen Oopperan vierailuesitys Vaahtolan nuorisoseuratalolla 1.6.1933. Tätä tapahtumaa en ole huomannut lehden palstoilta, vaikka siitä varmaan on kirjoitettu jotain Vaahtolan nuorisoseuraa muistellessa. Se on jäänyt mieleen, että tuo uusi talo oli tehty erityisesti teatteriharrastukseen sopivaksi ja silloin tietysti oopperallekin kelpoinen taustatiloiltaan tai yleisötiloiltaan. Jos kyseisestä esityksestä on kuvia (Wagereilla tai ilman) sekä muita talteen jääneitä tietoja, laitetaan lehteen. Onhan tässä toki jo oopperan nimi ja esiintyjät hyväksi pohjaksi.

Kenestä Johannekseen tähtiurheilija

Kesällä uutisoitu Kaipolan tehtaan alasajo palauttaa mieleen monet maaottelut ja arvokisat kuuden vuosikymmenen takaa. Niissä nousi luottomenestyjäksi Olavi ’Tankki’ Salonen. Hän piti Kaipolan ja urheiluseura Kaipolan Vireen nimen vahvasti esillä ja legendaarisena mailerina oli mukana erikoisessa maailmanennätysjuoksussa, jossa ennätys jaettiin kahdelle Olaville ja kolmas Olavi jäi kymmenyksen. Se oli aikaa, jolloin valtio ei jakanut urheilustipendejä, mutta suuret yritykset ottivat nimimiehiä ja lahjakkaita nuoria palkkalistoilleen, kuten Olavi Salosen puutarhuritehtäviin. Yhtyneet Paperitehtaasta oli siis tällainen yhtiö – jalkapalloilijat palkattiin Valkeakoskelle, hiihtäjät Jämsänkoskelle ja juoksijat Kaipolaan. Tehdas rakennettiin 1950-luvun alkuvuosina ja urheiluseuran tehdas perusti jo rakennusaikana.

Vaikka aihe on Kaipolan osalta nyt vakavaa vakavampi eikä Johanneksessa enää tehdä suomalaista paperia, jää miettimään millaisia urheilijavalintoja Hackmanin tehtaalle olisi tehty, jos rauhan aika olisi jatkunut. Nyt ainoa esimerkki taitaa olla kestävyysjuoksija Mikko Hietanen eikä ollenkaan huono esimerkki. Olisiko myöhemmin tehtaan kirjoille tullut Haku-Veikko, Myrskylän Lasse vai Lipposten jalkapallojoukkue Johanneksen kyliltä.

Aineiston toimittaminen

Aineiston toimittamiseen on käytettävissä useita eri vaihtoehtoja. Mieluiten otamme vastaan valmiiksi sähköiseen muotoon tehtyä aineistoa eli sähköpostilla toimitettua, mutta kaikki perinteiset menettelytavat ovat edelleen myös käytössä. Sähköpostilla aineiston voi lähettää osoitteeseen hannu.rastas@dlc.fi tai johannesseura@elisanet.fi. Muussa muodossa olevat aineistot Johannes-Seuran toimistoon Kaarinan Piikkiössä, osoite: **Johannekselainen**, Toimitus, Myllytie 1, 21500 PIIKKIÖ.

Pyydämme toimittamaan aineiston seuraavasti:

Marraskuun numeroon aineisto viimeistään 21.10. (painopv 5.11.).
Lehti lähtee jakeluun suoraan kirjapainosta. Jos aineiston toimittamisesta on kysyttävää tai ilmenee häiriöitä jakeluaikataulussa, ottakaa yhteyttä lehtitoimikunnan jäseniin.

– Lehtitoimikunta –

Kuolleita

Martti Kalervo Hänninen kuoli Liedossa 7.9.2020. Hän oli syntynyt Johanneksessa 13.2.1937. Kaipauksella muistaen Anja, Sari ja Kari, Susanna, Juho, Siiri ja Aarne, Johanna, Eero ja Janna sekä Markus, muut sukulaiset ja ystävät.

Eeva Kankaanperä o.s. **Kesäläinen** kuoli 96-vuotiaana 15.9.2020 Siikaisissa. Hän oli syntynyt 1.2.1924 Johanneksen Kolmikesälässä. Eevaa jäivät kaipaamaan tytär Arja ja Mauri sekä lapsenlapset Tero, Toni ja Tomi perheineen.

Ritva Kaarina Schneider o.s. **Teivonen** kuoli Lohjalla 19.8.2020. Hän oli syntynyt Uurassa 20.1.1936. Muistaen, kaivaten, rakastaen lapset ja lastenlapset perheineen, sukulaiset ja ystävät.

Merkkipäiviä

90 vuotta

Terttu Silfverberg ent. Höysniemi o.s. Joronen täytti 90 vuotta 24.9.2020 Lohjalla. Terttu syntyi Johanneksen Huistuppulassa. Vanhemmat olivat Johannes Joronen ja Elsa Joronen o.s. Karhu. Terttu kiittää saamistaan onniteluista ja muistamisista.

Ylioppilaita

Kaarinan lukiosta kirjoitti ylioppilaaksi Alekski Paju. Isän isä Auvo Paju on Johanneksen Karhulasta.

Elämän leipää

Seurakuntamme diakoniatyö järjesti elokuussa kaksi tilaisuutta paikallisilla maatiloilla. Oli pari tuntia mukavaa yhdessäoloa: laulua, puhetta ja tietysti hyvät kahvit särpimineen. Lehmät siinä lähellämme kenties ihmettelivät ihmisten touhuja.

Maaseudun rauhassa puhuin edeltävän sunnuntain evenkeliumitekstistä, otsikkona oli Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa. Edelleenkin on niin, että Jumala antaa meille tarvitsemamme ravinnon. Vilja lainehtii pelloilla, mutta tokihan tiedämme, että ei sitä vain mennä kauppaan ja kas, siellähän ne ovat leivät hyllyssä jollain salaperäisellä tavalla!

Ihmiset kylvävät peltoon siemenen, josta kasvaa tähkä, joka aikanaan kypsyy, leikataan ja puidaan, sitten jyvät jauhetaan jauhoksi, josta tehdään leipää. Meressä lisääntyvät ja kasvavat kalat, joita ihmiset pyytävät ravinnokseen. Tämä on sitä Jumalan huolenpitoa.

Kuva: Esa Haltia

Mutta maailmassahan on nälänhätää vaikka kuinka, ties kuinka monet miljoonat näkevät nälkää tälläkin hetkellä. Miksei Jumala tee mitään? Oikeasti se on meidän tehtävämme. Maailmassa on ruokaa riittävästi jokaiselle nälkäiselle, mutta me emme halua antaa sitä tarvitseville. On viljan ylituotantoa, sitä syötetään eläimille, sitä poltetaan ja kaikkea muuta, mutta ei toimiteta nälkäisille. Jumala on jakanut meille lahjojaan ja Hän toivoo, että mekin jakaisimme omastamme eteenpäin. Marraskuussa vietämme Vahdon kirkossa *Sadonkorjuun kiitosjuhlaa. Jumalanpalveluksen jälkeen syömmе uutispuuroa ja juomme taas hyvät kirkkokahvit.*

Jumala pitää huolta luomakunnastaan, Hän pitää huolta sinustakin!

Aurinkoa ja Jumalan siunausta syksyysi!

– Veikko Sailola –
Vahdon kappalainen

Tapahtumakalenteri

LOKAKUU

25.10. Littoisten Karjalaisten syyskokous klo 13 Ritva ja Seppo Santasella, Paaskalliontie 3 a 2 Rusko.
Syyskokouksen jälkeen tupailta.

JOULUKUU

14.12. Joulukahvit klo 12-17 Johannes-Seuran toimistolla Kaarinan Piikkiössä Myllytie 1. Korona-tilanteen muuttumisella saattaa olla vaikutusta myös tähän tilaisuuteen.

Johannes-Seuran toimiston aukioloajat Lokakuu

KE 14.10. klo 12-17

LA 17.10.klo 11-15

KE 21.10..... klo 12-17

KE 28.10. klo 12-17

Marraskuu

KE 4.11 klo 12-17

LA 7.11.klo 11-15

KE 11.11. klo 12-17

KE 18.11. klo 12-17

LA 21.11.klo 11-15

KE 25.11. klo 12-17

Joulukuu

KE 2.12. klo 12-17

LA 5.12.klo 11-15

KE 9.12. klo 12-17

MA 14.12. klo 12-17

KE 16.12. klo 12-17

LA 19.12.klo 11-15

KE 23.12. klo 12-17

KE 30.12. klo 12-17

MUISTAT SIE? TIJÄT SIE?

Mikä olkaa vaterkka tai jeketti tai juska? Jos et muista tai tiijä nii voiha sen tarkistaa täst uuvest kirjasest mihi on koottu näit arkistoihi kertyneit Johannekse seuvul käytettyi sanno.

MITÄ SIE HAASTAT -KIRJA

Kirjasen koko 25 x 17,5 cm, 44 sivua. Hinta 8,00 euroa + mahdolliset postikulut.

Tilattavissa Johannes-Seuran toimistolta.

LUOTETTAVA ★ TURVALLINEN ★ EDULLINEN

taksikuski.fi

– Taksi Esa Haltia • Puhelin 045 787 600 61 –

Tilavalla ja turvallisella Ford Grand Tourneolla (1+6) kyydit Turussa ja lähialueilla (Kaarina, Paimio, Lieto).

Kotiseuturakkautta

Yhteinen serkkumatka 2019. Markku Syrjänen (vas.), Leena Kuusipalo o.s. Kesäläinen, Maija-Liisa ja Jari Kesäläinen sekä Hannele Syrjänen o.s. Kesäläinen. Kuva: Paula Kesäläinen

Tapasin mieheni **Jari Markuksen** koti-seutumatkalla Karjalaan, Hannukkalaan 2009. Kiinnostus vanhempien synnyin-seutuun oli yhteinen. Jariin molemmat vanhemmat ovat Johanneksesta, äiti **Liisi** o.s. **Rastas** on syntynyt Kaijalassa 1928, ja isä **Armas Kesäläinen** Johanneksessa Hannukkalan saarella 1927. Oma isäni **Veikko Kesäläinen** syntyi samalla saarella v. 1930.

Olimme siis pikkuserkkuja keskenämme, aina toisemme tunteneet mutta kumpikin tahoillamme elämää eläneet. Kohtalo puuttui peliin tuolla kotiseutumatkalla. Muutamaa vuotta myöhemmin Madeiran matkallamme 2011 rohkenin viimein kosia Jaria. Hänen ilmeensä olisi pitänyt tallentaa kameralle, ja kysymys kuului: ”Oletko tosissasi?”

Hänen mietittyään päivän vastaus oli myönteinen. 1.4.2015 sanoimme toisillemme tahdon todistajien läsnä ollessa, ”eikä se ollut aprillipilaa”. Suuremmat juhlat sukulaisille ja ystäville pidimme Kirjalan Kappelirannassa 25.4., jolloin yhdistettiin avioliiton siunaustilaisuus sekä 50-vuotissynttärin. Kaikki yhdellä juhlimisella.

Myös 1.4.2020 piti olla ilon ja onnen päivä, meidän 5-vuotishääpäivämme, jota tarkoituksemme oli juhlistaa jo tutuksi tulleen tradition tavoin. Tuo keskiviikkopäivä muuttuikin surun päiväksi, joka ei koskaan unohtu. Rakkaani menehtyi Kaarinan Hulkkiassa kotimetsässä kesken puunkaatohomman. Meillä oli lyhyt mutta rikas ja hyvä yhteinen elämä. Päivääkään en antaisi pois.

Jari oli helposti lähestyttävä ihminen, seurallinen, huumorintajuinen, valoisa persoona, hyvä kuuntelija ja keskustelija, aina valmis auttamaan muita. Jari oli sielunkumppanini!

ulkokuoret mutta olivat toiminnassa edelleen. Navetan kivijalka oli osittain näkyvissä näyttäen ovien ja ikkunoiden paikat, jopa lehmien juottokaukalokin löytyi. Entisen saunan paikalla oli pinnottu iso puukasa.

Niemen kärjessä oli sijainnut Jariin isoisan **Anton Kesäläisen** kotitalo laitureineen. Entisaikaan alus kulki päivittäin, mikä mahdollisti kalojen ja vihannesten kuljettamiset Viipurin torille myytäväksi. Raakkipellolla silloiset saaren lapset olivat leikkineet leikkejään, paimentaneet elikoita jne. Hannukkalassa oli ollut jo saha käytössä, eli hyvin omavarainen yhteisö oli kyseessä jo tuolloin. Kaikesta tästä juuremme juontavat.

Jariin siunaustilaisuus oli kesän kynnyksellä 8.5. vain lähiomaisten kesken Katariinan kirkossa. Suomen luonnon päivänä 29.8. Jariin uurna laskettiin viimeiseen leposijaansa Katariinan hautausmaalle, minkä jälkeen oli muistotilaisuus Kuusiston maamiesseuran talolla.

Kaunis kiitos kaikille muistamisesta ja myötäelämisestä.

Petteri Kesäläisen vetämällä matkalla 2009: Antreas Kesäläisen kotipaikan kivijalkaan rakennettu grillikatos.

Viimeisen matkan teimme Johannekseen kesäkuussa 2019 serkkujemme kanssa, jotka olivat ensikertaa matkassa mukana. Oli antoisaa jakaa tietoa, jota meillekin on kerrottu aikaisemmillä kerroilla, istua vaimamme **Antreas Kesäläisen** kotitalon kiviportailla auringosta nauttien ja linnunlaulua kuunnellen. Se jos mikä herkistää raavaammankin matkailijan. Paikoillaan olivat myös kaivo ja maakellari, jotka olivat saaneet uuden

Hiljeni mäki Kesäläisen, kun sukupuusta katkesi oksan. Heikensi puuta mutta vain hetkeksi sillä maatui ja muuttui sen juureksi. Sukupuumme jatkaa kasvuaan ja sen juuret sitä vain vahvistaa.

Rakkaudella ja lämmöllä muistaen jälleennäkemistä odottaen

– Maija-Liisa Kesäläinen –

Toimintasuunnitelma vuodelle 2021

Sääntöjensä mukaan Johannes-Seuran tarkoituksena on

- ♦ olla johannekselaista sukujuurta olevien sekä Karjalan ja karjalaisuuden ystävien keskinäisenä yhdyssiteenä
- ♦ koota ja tallentaa johannekselaista kotiseutuperinnettä, historiaa ja kulttuuriarvoja
- ♦ pyrkiä varmistamaan johannekselaisuuden säilyminen ja vahvistuminen tulevienkin sukupolvien keskuudessa

JÄSENISTÖ

- ♦ Johannes-Seura on ylläpitänyt omaa jäsenrekisteriä yhteistyössä Karjalan Liiton kanssa. Johtokunta tuo jäsenrekisterin ja jäsenmaksukäytännöistä esityksen kevätkokoukselle.
- ♦ Jäsenmaksu on mahdollista hoitaa lehden vuosimaksun yhteydessä.
- ♦ Johannes-Seura täyttää 72 vuotta vuonna 2021. Toiminnan jatkuvuuteen kiinnitetään erityistä huomiota kehittämällä ja tukemalla mahdollisuuksien mukaan erilaisten Johannes-ryhmien yhteistoimintaa.

JUHLAT JA JÄSENTAPAHTUMAT

- ♦ Johannesjuhlat järjestetään yksipäiväisenä Kaarinassa, joiden yhteydessä juhlistetaan vuonna 2020 pitämättä jäänyttä seuran lehden 70-vuotista taivalta. Juhlien yhteydessä pidetään seuran sääntömääräinen syyskokous. Kevätkokous on huhtikuussa.
- ♦ Erilaisia jäsentapahtumia ja toimistotapaamisia järjestetään vuoden varrella.
- ♦ Toimikunnat laativat omat suunnitelmansa vastuullaan olevista tapahtumista, jotka käsitellään johtokunnassa.
- ♦ Kaikista tapahtumista tiedotetaan pitäjälehti Johannekselaisessa ja seuran kotisivuilla, joiden ajantasaisuuteen panostetaan aikaisempaan enemmän.
- ♦ Seuran toimikuntatyöskentelyä pyritään vahvistamaan rekrytoimalla niihin uusia jäseniä nykyisten lisäksi. Toimikunnat esittäytyvät Johannesjuhlien yhteydessä.

KOTISEUTUTYÖ

- ♦ Seura jatkaa menetettyyn ja nykyiseen kotiseutuun liittyvän muisti- ja arkistotiedon keruuta.
- ♦ Sukuseurojen, koulupiirien ja kylätoimikuntien työtä tuetaan tiedotuksen, kokoontumistilojen ja mahdollisten yhteistilaisuuksien muodossa.
- ♦ Jatketaan kotiseutututemuksen siirtämistä nuoremmille ikäpolville sekä kotiseutumatkailun tarpeisiin.
- ♦ Kotiseututyössä huomioidaan erityisesti myös sotiemme veteraanien jättämä perintö.
- ♦ Huolehditaan matkojen yhteydessä Johanneksen kirkonmäen ja hautausmaan muistomerkkien ympäristöstä ja kunnosta.
- ♦ Valvotaan Johanneksen kirkonmäelle rakennettavan ortodoksikirkon rakennushanketta yhteistoiminnassa venäläisten osapuolien kanssa.
- ♦ Järjestetään kylittäin kotiseutuillat, joissa ennen julkaisemattomien valokuvien esittelyitä.

MATKAT

- ♦ Perinteinen talviristeily on saavuttanut suuren suosion, joten risteily järjestetään tammikuun aikana Korona-tilanne huomioiden.
- ♦ Pyritään käynnistämään Koronan jälkeen uudelleen seuran järjestämät kotiseutumatkat jäsenistön toiveiden ja mahdollisuuksien mukaan yhteistyössä kylä- ja sukuseurojen kanssa.
- ♦ Lisäksi järjestetään puheenjohtaja vetoisesti nk. perinteinen kuntalaismatka syksyn aikana.
- ♦ Käytännön järjestelyissä turvaudutaan matkatoimistojen apuun seuran johtokunnan päättämällä tavalla.
- ♦ Suunnitellaan kotiseutukoulutuksen käynnistäminen, jotta saadaan Karjalan matkoille sopivia matkaisuantiä ja -emäntiä.
- ♦ Seuran, kylä- ja koulupiirien sekä sukuseurojen yhteistyötä matkojen järjestämisessä nivotaan yhteen tavoitteena matkojen toteutuminen jatkossakin.
- ♦ Järjestetään tutustumismatka nk. Porkkalan vuokra-alueelle, jossa koetaan luovuttamaan joudutun alueen takaisin saanti.

TIEDOTUT- JA JULKAISUTYÖ

- ♦ Pitäjälehti Johannekselainen on Johannes-Seuran keskeisin tiedotus- ja julkaisufoorumi.
- ♦ Pitäjälehdessä kirjoittajiksi aktivoidaan jäseniä ja karjalaisuudesta kiinnostuneita.
- ♦ Seuran kotisivujen käyttöä ja Facebook-sivuja painotetaan ja parannetaan tiedotuskanavina.
- ♦ Meille jäi vain nimi sankarin –kirjaa markkinoidaan ja myydään jäsenistölle.
- ♦ Suunnitellaan kirjahankkeen aloittamista johannekselaisten saapumisesta sijoituskuntiin ja selvitetään rahoitusta hankkeelle. Johtokunta asettaa hankkeelle ohjausryhmän maaliskuun kokouksessa.
- ♦ Merkittävistä tapahtumista tiedotetaan sanomalehti Karjalassa.
- ♦ Muita julkaisuhankkeita toteutetaan tai niihin osallistutaan tapauskohtaisesti johtokunnan päätöksen mukaan.

TOIMISTO

- ♦ Seuran toimisto sijaitsee Kaarinassa, Piikkiön keskustassa, osoitteessa Myllytie 1, 21500 Piikkiö.
- ♦ Toimisto pidetään avoinna siten, että asiakkaiden on mahdollista hoitaa asioitaan myös henkilökohtaisesti.
- ♦ Toimisto tarjoaa kokoustiloja myös erilaisten johannesryhmien käyttöön.
- ♦ Toimiston aukioloajoista tiedotetaan pitäjälehti Johannekselaisessa ja seuran kotisivuilla.
- ♦ Kevät- ja syyskausilla pyritään järjestämään teemalauantai –tapahtuma seuran toimistolla.

YHTEISTYÖ

- ♦ Seura toimii yhteistyössä muiden karjalaisten pitäjäseurojen ja yhteisöjen kanssa.
- ♦ Seura on kuulunut Karjalaisten Pitäjähdistysten Liiton kautta Karjalan Liittoon.
- ♦ Seura jatkaa alueellista kuntayhteistyötä sekä yhteydenpitoa Sovetskin aluehallinnon kanssa.
- ♦ Yhteydenpitoa ns. johanneskuntien (Kaarina, Lieto, Paimio) kanssa jatketaan.
- ♦ Seura jatkaa yhteistyötä Venäjän ortodoksikirkon kanssa ja samalla valvotaan jäsenistön etuja, koska ortodoksikirkon rakentaminen on käynnistynyt Johanneksen kirkon muistomerkkialueelle.

Vaahtolan Wagerit

Tämä kuva innosti minua selvittämään Wagerien 10-vuotista Vaahtola-kautta ja ensin palauttamaan mieleen mitä reittiä suku oli kulkenut kun sen yksi jäsen, 30-vuotias **Carl A. Wager** päätyi vuonna 1924 rakentamaan tämän sahan Vaahtolaan. Sahoista oli kiinnostunut jo 1800-luvulla hänen Norjassa sukutilaansa hoitava isoisänsä, maanviljelijä ja eläinlääkäri, joka lähetti poikansa **Andreaksen** Sundsvalliin perehtymään sahateollisuuteen. Siellä nuori mies menestyi ja vähitellen hänestä tuli sahanomistaja. Pian hän päätti muuttaa Suomeen kohti vielä parempia puunhankinta-alueita. Kun saavuttiin Helsingin kautta Viipuriin vuonna 1905 perheessä oli jo kahdeksan lasta, seitsemän veljestä ja tytär **Eli**. Veljekset, yhtä lukuun ottamatta työskentelivät vartuttuaan isänsä puutavarayhtiössä. Kolme vanhinta, **Sören**, **Thron** ja **Kalle** perustivat kukin omat yritykset. Veljet **Oskar**, **Arne** ja **Uno** työskentelivät isänsä tai veljiensä yrityksissä. Hänestä, jota isän ammatti kiinnostanut, tuli taidemaalari ja oopperalaulaja **Lasse Wager**.

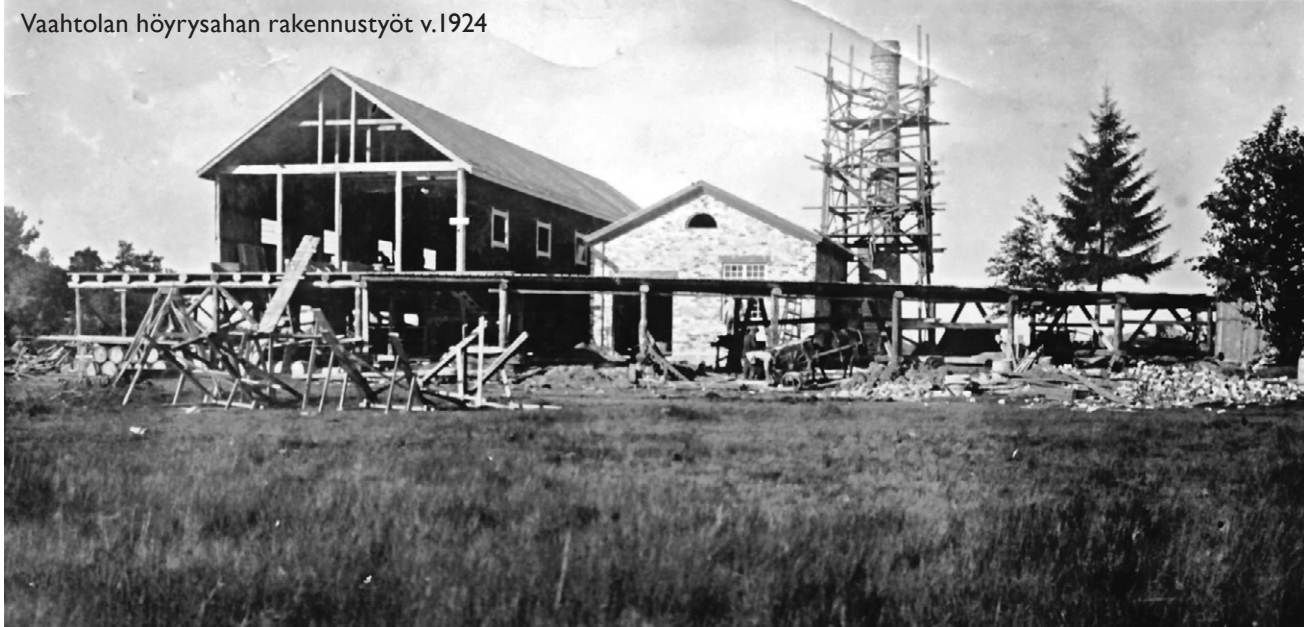
Heinäkuun 1. päivänä 1925 Kalle perheineen sitten muutti Viipurista Vaahtolaan, uuteen komeaan taloon ja Suomen lippu nostettiin salkoon, olihan Kalle saanut Suomen kansalaisuuden pari vuotta aiemmin. Perheeseen kuuluivat silloin Kalle ja **Elna** o.s. **Molander** sekä lapset **Gunnar**, **Thron**, **Gunvor** sekä **Sven-Erik**. Koti, joka sai nimekseen **Elnala** tuli olemaan erittäin vilkkaan elämän keskus. Sukulaiset ja kylän väki olivat aina tervetulleita. Tästä ovat vieraskirja ja valokuva-albumit vakuuttavina todisteina. Seuraavassa käytän näitä pääasiassa lähteinä. **Uuno Riikosen** mainiot kirjoitukset Johannekselaisessa ovat auttaneet asettamaan talot ja ihmiset kohdalleen.

Ensimmäiset nimensä merkinneet vieraat jo viikon kuluttua muutosta olivat kapten **Jögensen** Kööpenhaminasta ja kapten **Jakobson** Ruotsista, joista voin arvata, että he olivat näitä ulkolaisia ”onkarin” päälliköitä, jotka olivat purjehdineet sahamme satamaan. Sukulaisten ensimmäisiä oli taiteilija-setäni Lasse poikansa **Leifin** kanssa. Kirkkoherra **Gummerus** ruustinnansa kanssa vieraili Elnalassa elokuun kolmantena päivänä ja Kirjolan kartanon isäntäväki **M. Nobel-Oleinikoff** ja **Nils Oleinikoff** pian sen jälkeen. Näihin Kalle oli tutustunut jos ei ennen niin ainakin uuden Viipuri-Koivisto radan avajaisissa 16.5.25.

Kirjan sivut täyttyivät toinen toisensa jälkeen. Monia tuttuja nimiä: **Riikonen**, **Vyyryläinen**, **Louhivuori**, **Heimola**, **Ikävalko**, **Hörkkö**, **Rastas** jne. eikä

Johanneksen vuosikalenterissa 2003 on erinomainen kuva Vaahtolan Saha Oy:n satamasta, lautatarhasta ja itse kaksiraamisen höyrysahan rakennuksesta. Tämän kaiken taustalla kohoaa ylväänä Johanneksen kirkko -keskellä kylää. Sen muistan, kuinka tällä komealla laiturilla suuret ”onkarit” lastasivat lautoja viedäkseen lastinsa Englantiin saakka. Suuri elämys lapselle oli myös saada kyytiä kuljetusvaunuilla pitkin lautatarhaa risteileviä kiskoja.

Vaahtolan höyrysahan rakennustyöt v.1924

pelkästään nimiä, vaan myös tarinoita, jopa runoja kokoontumiseen liittyvistä aiheista. Laskujeni mukaan kuuden ensimmäisen kuukauden aikana vuoden loppuun mennessä vieraili 208 henkilöä, enimmäkseen sukulaisia ja naapureita, useat moneen kertaan ja ilman että vielä mitään suurempia kekkereitä järjestettiin, noin vain tasaisena virtana ja aina tervetulleina. Yhteyden saaminen

kyläläisiin, näihin suurenmoisiin karjalaisen välittömiin naapureihimme ei tuottanut mitään vaikeuksia, varsinkin kun ensimmäiset naapurimme nimet kirjassamme ovat **Esteri Sarro** ja **Taavi Laurikainen**, varsinaiset aktivistit.

Yhdistystoiminnan vilkkaus Vaahtolassa näkyi myös Elnalassa. Siellä kokoontui Nuorisoseuran ompeluseura, Lotta Svärdin osasto, Kenraali

Mannerheimin Lastensuojeluliiton Pyhän Johanneksen osaston johtokunta, Vaahtolan Nuorisoseuran Sekakuoro, Johanneksen Sähkö Oy:n johtokunnan ensimmäinen kokous, jonka toimitusjohtaja Kalle oli, Suojeluskunnan esikunta, jonka talouspäällikkö oli **Karl Wager**. Muita suurten kokoontumisten aiheita olivat Elnan syntymäpäivät 12.4. ja kesän lopettajaiset. Lisäksi sukulaiset

Alf Wager konttorin edessä, takana Rasehornin talo.

Laiva redillä odottamassa lastausta.

vierailivat ahkerasti, varsinkin suurina juhlapyhinä. Hyvä syy käydä talossa oli myös 5.3.1927, jolloin vieraskirjaan on kirjoitettu ”Hulda Hellsten, storkkitantina talossa tuoden viidennen kovaäänisen”. Tämä storkkitantina, haikaratäti, oli ilmeisesti paikallinen kättilö ja kovaääninen perheen viides lapsi, minä, joka rovasti **J. Gummeruksen** myötävaikutuksella sain nimekseni **Alf Carl**.

Kalle Wager oli henkilö, joka aina suunnitteli jotain uutta. Niinpä hän rakensi uuden talon, joka sai nimekseen Kivelä, ja jonne muutettiin joulukuun 1. päivänä 1931. Nyt pidettiin suuret tupaantuliaiset ja toiminta jo vanhoina vaahtolalaisina jatkui ennallaan. Kallen isälle rakennettiin myös uusi talo aivan lähelle. Myös veljelle **Oskarille** ja sisarelle **Eli Mannströmille** rakennettiin talo.

Wagerin perheissä on aina harrastettu musiikkia. Kalle osasi hyvin soittaa pianoa ja muistan sen tunnelman kun ulkona leikkiessäni kuulin isäni soittavan flyygellillämme. Täytettyäni kuusi vuotta isäni vei minut kerran viikossa soittotunnille **Höckertin** tädille Viipuriin. Ne matkat olivat lapselle yhtä juhlaa, varsinkin kun niihin kuului soitotunnin lisäksi mehu ja Bebe-leivos kahvintuoksuissa Karjaportissa.

Oopperalaulaja, sittemmin Suomalaisen Oopperan johtaja **Sulo Räikkönen** vaimonsa **Kaisan** kanssa esiintyy muuttaman kerran vieraskirjamme sivuille. Eräässä kiitostekstissään hän puhuttelee isäntänsä impressarioksi, joka tarkoittanee sitä, että Kalle järjesti Suomalaisen oopperan vierailulle Vaahtolan Nuorisoseuratalolle 1.6.1933. Esitetty ooppera oli Rossinin Seviljan parturi. Setäni Lasse Wager lauloi Don Basilion osan. Muina esiintyjinä olivat **Väinö Sola**, **Toivo Louko**, **Ann-Charlotte Winter** ja **Sulo Räikkönen**. Minulle 6-vuotiaalle tämä oli suuri elämys. Ainoa häiritsevä tekijä oli se, että huomasin olevani tilaisuuteen ehkä vähän väärin pukeutunut: olin arki-asussa ja paljain jaloin. Oopperan vierailu Vaahtolassa tunnettuine taiteilijoineen oli joka tapauksessa merkittävä kulttuuritapahtuma, joka on merkitty myös nykyisen Suomen Kansallisoopperan aikakirjoihin.

Perheemme elämä Vaahtolassa oli kaikin tavoin onnellista aikaa kunnes tulivat vastoinkäymiset. Kesällä 1933 kuoli Kallen äiti, jota me lapset kutsumme norjalaisittain Bestemoriksi. Kotimme Kivelä paloi salaman sytyttämänä heinäkuun 22 päivänä 1934. Kalle, jota eivät mitkään vastoinkäymiset lannistaneet, vaan uutisen Helsingin matkalla kuultuaan ryhtyi heti suunnittelemaan uutta taloa, tällä kertaa kivistä. (Luulen sen olevan siellä vieläkin pystyssä ja käytössä). Olihan hänen perustama puinen leipomokin hiljattain palanut. Uusi talohanke olikin pian käynnissä. Talon ollessa melkein valmis Kalle kutsuttiin sijaisena pelaamaan Vaahtolan urheilukentälle ikämiesten jalkapallo-otteluun. Pelin tuoksinassa hänen polvilumpionsa vaurioitui, hän joutui Viipurin sairaalaan, josta pääsi kotiin lepäämään. Mielestään hän lepäsi parhaiten kulkemalla kainalosauvoilla rakennustyömaallaan. Tämä vei hänet uudestaan sairaalaan, jossa hän kuoli loukkaantuneesta polvesta liikkeelle lähteneeseen veritulppaan.

Hän oli samana vuonna maaliskuun 1. päivänä viettänyt 40-vuotispäiviään. Vieraskirjast katsoen näyttää, että lähes koko Vaahtolan kylän väki oli ollut häntä onnittelemassa. Elna ja lapset jäivät vielä asumaan uuteen kivitaloon. Gunnar oli löytänyt tulevan vaimonsa **Lea Koivusalon** Vaahtolasta. Koko perhe muutti Viipuriin syyskuussa 1935. Pois olivat muuttaneet myös Kallen isä, veli ja sisar. Talot eivät autoituneet vaan tietenkin jokaisella oli käyttöö. Niihin tulivat kansakoulu, pikku-pappila, nimismies, kunnanlääkäri ja Vuormaan perhe.

Wagerin talo "Kivelä" palaa(kuva: Lasse Wager).

Wagerien sukhauta vanhalla hautausmaalla Johanneksessa v.1936.

Maantien varressa oleva kahden huoneen konttorirakennus toimi perheen Viipuri-vuosien kesähuvilana, joten yhteys Vaahtolaan ei suinkaan kokonaan katkennut, sanoisin ettei vieläkään. Loppukevennyksenä kerron pienen tulipaloon liittyvän tarinan: Kun salama syytytti talomme, ketään ei ollut kotona.

Olimme silloin, kuten usein kesällä autotomakalla. Viereisessä isoisäni talossa oli vierailulla setäni Lasse Wager, joka ensimmäisenä huomasi talon palavan. Hän sieppasi kameransa, juoksi ulos ja huusi koko oopperalaulajan volyy-millaan: "talo palaa, talo palaa, tulkaa auttamaan": Kutsun kuuli kotonaan

muutaman sadan metrin päässä VPK:n päällikkö Häyrysen Jussi ja muutamat muutkin palokuntalaiset. Ei siinä puhelinta tarvittu. Pian oli pelastusväki paikalla ruiskuineen ja arvokkain osa alakerran kalustosta saatiin pelastettua. Jopa flyygeli saatiin ehjänä ulos, josta vielä erityinen kiitos kaikille mukana

olleille. Talo kuitenkin tuhoutui korjauskelvottomaksi. Kun tässä nyt olen muistelun alkuun päässyt, tulee aina mieleen uusia juttuja. Tämä arvokas vieraskirja ryhtyy kertomaan yhä uusia tarinoita, vähän tai ei ollenkaan Vaahtolan sahasta. Mutta kai se on niin, että työasioista ei puhuta

kotona. Olen kuitenkin kiitollinen tälle vieraskirjalle, jonka äitini Elna aloitti 1.7.1925 ja joka päättyi hänen kuolemaansa päivälleen 20 vuotta myöhemmin.

– Alf Wager –
(Johannekselainen 8-2003)

"Munkkiniemen kreivi" Vaahtolassa

Pieni katsaus Leif Wagerin lapsuuteen. Leif syntyi 11.2.1922 Helsingissä. Veljen syntymän jälkeen perhe muutti vuonna 1925 Ranskaan, jota vanhemmat rakastivat.

Pariisissa Wagerit asuivat boheemien taiteilijoiden Montparnassella. Isän, Lasse Wagerin ateljee sijaitsi lähellä Luxembourgin puistoa, jonne lastenhoitaja vei Wagerin veljekset päivisin leikkimään. Kotikielinä puhuttiin ranskaa ja norjaa. Seuraelämä oli vilkasta, useat taiteilijat vierailivat Wagerien kodissa. Kotona oli tyylikäs venäläinen flyygeli, jonka isoisä oli tuonut mukanaan Venäjältä Viipuriin. Helsingissä oli tarvittu kuusi miestä kantamaan flyygelia, Pariisissa vain kaksi. Leif Wager muistelee: "Aina kun isä harjoitteli oopperaarioitaan, istuin flyygelin alla. Ylpeän äitini mukaan osasin kaikki aariat ulkoa, ja kun isä teki kielellisiä tai muita virheitä, niin minä korjasin ne. Siinä vaiheessa ei isä aavistanut, että hän runsaan kolmen vuoden jälkeen 1929 debytoisi Dijonin oopperassa jättiläisenä Wagnerin teoksessa Reininkulta." Parhaat muistot Leifillä on Ranskan Honfleurista, Norjasta ja Karjalasta. Norjasta Suomeen siirtynyt isoisä, Bestefar, oli puutavara-alalla.

Oopperalaulaja Lasse Wager maalaamassa Ylämaan suunnalla.

Leif Wager vietti paljon lapsuusaikaa isoisän luona Vaahtolassa. Leif ei osannut suomea, vasta 1930-luvulla isoisän palvelijat olivat opettaneet. Kun hän meni kouluun, hän puhui karjalan murretta ja oli hävennyt. 1940 Leif Wager oli elokuvakoulussa. Sota-aikana hän esiintyi puolustusvoimien viihdytysjoukoissa. Toivo Särkkä keksi hänet Katariina ja Munkkiniemen kreivi -elokuvaan 1943. Elokuva oli erittäin suosittu sota-aikana. Monet kyneleet on sen seurassa vuodatettu. Leif Wager teki 75 elokuvaa ja äänitti monia levyjä. Pieni yksityiskohta Vaahtolassa vietyistä kesistä. Yhtenä vuonna Leifillä oli ystävänä/lemmikkinä Paavo, kesy varis. Loman päätyttyä Paavo oli jätettävä Vaahtolaan. Leif Wagerilla oli pitkään huono omatunto miettiessään miten Paavo selviäisi yksinään joutuessaan itse etsimään ruokansa.

– AK 2020 –

Lisää Leif Wagerin muistoista voi lukea hänen kirjastaan Hävyttömän hieno elämä. Helsinki: WSOY, 2000. ISBN 951-0-25333-2. Maarit Tastulan haastattelu Leif Wagerista on katsottavissa Yle Areenassa <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2009/10/02/punainen-lanka-leif-wager>

Serkut yhteiskuvassa. Takana vas. Odd Wager, Leif Wager, Gunnar Wager ja Thron Wager. Keskellä Leifin äiti Elsa Wager sylissään Per Wager. Edessä vas. Alf Wager, 2. oikealta Sven-Erik Wager.

Leif Wager laulamassa asemiesillassa Varkaudessa 1943. Kuvaaja: Pauli Jänis. Museovirasto, Historian kuvakokoelma/Valokuvaamo Jäniksen kokoelma. (CC BY4.0)

Tattiröttii

Aamu valkeni paksun sumun häilyessä järven ja niityn yllä. Tulisiko tästä päivästä sienestyspäivä? Vaikka eipä sitä tarvitse huononkaan sään takia jäädä tupajumiksi. Emmehän me ole sokerista tehty, niin kuin sanonta kuuluu.

Aamukahvin vietyä viimeisetkin unihiekat silmistä ruvetaan valmistautumaan metsän valloittajiksi. Asianmukaiset varusteet päälle, unohtamatta hirvikärpäsuoja, suunnistetaan lähikuusikkoon. Maasto on kovin kuoppaista ja kivet tuntuvat liukkailta. Mutta ilma on raikasta hengittää ja sammalet ja varvikot tuoksuvat huumaavasti. Iso, laakea kori otettiin mukaan ja toiveissa olisi saada paljon tatteja, noita sienien aateleita. Niistä voisi valmistaa sitä kuuluisaa, herkkullista Karjalan tattiröttiä. Äiti sitä teki vanhan reseptin mukaan jo silloin kun olin lapsi. Ja kylläpä se olikin makoisaa vasta kaivettujen perunoiden kanssa. Nuorempi sukupolvikin suostui tätä herkkua syömään.

Mieleissäni ovat kirkkaana ne jakesäiset ja -syksyiset sieniretket, jotka tehtiin äidin kanssa. Ensimmäisinä putkahtivat esiin kantarellit, mutta niitä ei meidän perheessä osattu syödä. Mutta ne tatit! Niitä etsittiin kuusikoista pitkienkin matkojen takaa. Äiti tiesi hyvät tattipaikat ja opetti meille lapsille, miten tatit kerätään. Herkkutattihan se oli paras, enkä muista, kerättiinkö muita ollenkaan. Jos satuttiin hyvään rouskumetsään, laitettiin ne toiseen koriin. Kantoja ei niistä otettu, ainoastaan sienien lakit. Mustarousku eli äidin kutsuma pilvisieni oli siihen aikaan hyvin arvostettu. Se oli paksu ja pullea ja harvoin madon kaivertama. Paljon sitä suolattiin haapa- ja karvarouskujen kanssa. Äidin mielestä voisieni oli kuitenkin ylitse muiden, jos sitä satui löytymään. Talvella otettiin sitten puutiinusta pönäkäksi suolaantuneita rouskuja, joista äiti valmisti sienikastiketta. Kauan aikaa niitä piti liotella, että saatiin runsas suola pois. Tatteja syötiin vain heti tuoreeltaan. Niitä ei

kuivattu eikä säilötty muutenkaan. Äiti puhdisti tatit huolellisesti, pilkkoi ne ja laittoi pannuun sipulisilpun kanssa. Kun tatit olivat vähän aikaa paistuneet, lurautettiin joukkoon reilusti kermaa. Sitä saatiin Mansikin maidosta, kun maitoämpärin päältä kuorittiin kerma pois. Sitten vain mausteeksi suolaa, ja pian odotti herkullinen tattirötti syöjiä nautiskelemaan.

Joskus heräsi sienimetsässä pieni kilpailuhenkikin. Kuka löytäisi eniten sienii? Taisi siinä tulla syötäväksi kelpaamattomiakin joukkoon, tai ainakin siihen vanhaan aikaan luultiin näin, kun ei kaikkia sienii tunnistettu. Nykytietämyksen mukaan lähes kaikki sienet ovat syötäviä. Myrkylliset pitää kuitenkin tunnistaa hyvin, etteivät ne vain joudu syötävien sienien joukkoon. Pojan viikarit potkivat mielellään nurin näitä tuntemattomia sienii ja yli-isoja tatteja. Ukonkuukuset eli maamunat olivat lapsena mieluisia. Ei niitä syöty, mutta niistä valmistettiin kotileikkeihin ruokaa. Eipä äitikään tiennyt, että ne olisi voinut laittaa pannulle paistumaan ja nautiskella hyvällä ruokahalulla. Ei tainnut äiti tietää sitäkään, miten arvokasta superfoodia hän keräsi koriinsa. Ovathan sienet todella terveellisiä ja sisältävät paljon vitamiineja.

Ne tummanruskeat tattikaunokaiset löytyivät joskus paksusta sammalikosta, josta vain lakki pilkisti näkyviin. Tarvittiin tarkkaa näköä ja huomiokykyä, ettei kävellyt hyvien tattiapajien ohi. Varsinkin pienet tattivauvat olivat mestaripiilottelijoita. Riemulliset huudukset kajahtivat, kun tatin piilopaikka paljastui. Onneksi metsät olivat äidille tuttuja, niin ettei tarvinnut pelätä eksymistä. Näillä sienestysretkillä saatiin myös hyviä oppitunteja, kun etanat ja muut pienet mönkiäiset tulivat tutuiksi. Mutta hirvikärpäsistä ei siihen aikaan puhunut kukaan.

Nyt, kun näistä retkistä on kulunut jo kymmeniä vuosia, on sienestyskin saanut uusia tuulia. Ne entiset, syötäväksi kelpaamattomat sienet, ovat muuttuneet arvostetuiksi ja halutuiksi sieniksi. Hyvä näin. Mutta kiitollisuudella pitää muistaa niitä oppeja, joita saimme vanhemmilta ja isovanhemmilta. Karjalainen kansa on osannut arvostaa luonnonantimia ja käyttää niitä hyväkseen. Niinpä täällä Karjalan mailla korit täyttyvät edelleen herkkutateilla.

Siis joukolla näitä aarteita keräämään!

– Ella Heino –

Sienisoppa

Sienisakki kiivaastikin keskusteli kerran kuka toistaan parempi oisi minkä verran Punalakki kärpässieni lausahтели ensin itiönä paikalleni aikoinani lensin Liekö täällä seisomassa kaunist näin toista häikäisevä asuni ei kateutta poista.

Kalvakkaampi sisarensa vaipuikin jo hurmaan minä kerta puraisulla Goljatinkin surmaan Kellertävä piippalakki huusi kannonpäästä meitä täällä satamäärin uhoasi säästä Herkkutatti hätäisestä lakkiansa nosti huomenensa huikattuaan toisille näin kosti Minäpä se matkustelen Napoliinkin asti eilen lähti kavereita aikamoinen lasti.

Matsutake mättään takaa kimakasti huusi suksi siitä rekkaasi tai kohta olet muusi Minullepa varattuna Tokioon on lento siellä loppuelämäni aion olla rento Rahakkaat ne jenikääröin mua halukkaasti ostaa kysyntä se hintaani ylös pilviin nostaa.

Miksi aina toraillette lausui kanttarelli joka pitkäikäisenä sovintoa helli Tässä minä komeana syksyäni vartun - Siksi aina hanakasti jalkaansa mä tartun

– Sakari Sailola –

Johannes ja DNA: isoisoisan jäljillä

Jani Muurisen suvussa kulkenut tieto isoisan saksalaisesta merimiesisästä sai Janin tekemään dna-testin, jonka tulos herätti suurta ihmetystä.

Janin isän isä syntyi Uudellakirkolla, samassa kylässä, mihin johtivat Janin yhden serkkuosuman juuret. Tällä etäserkulla oli jopa sama sukunimi kuin Janin isoisällä, joten oletus oli, että he olisivat olleet samaa haploryhmää.

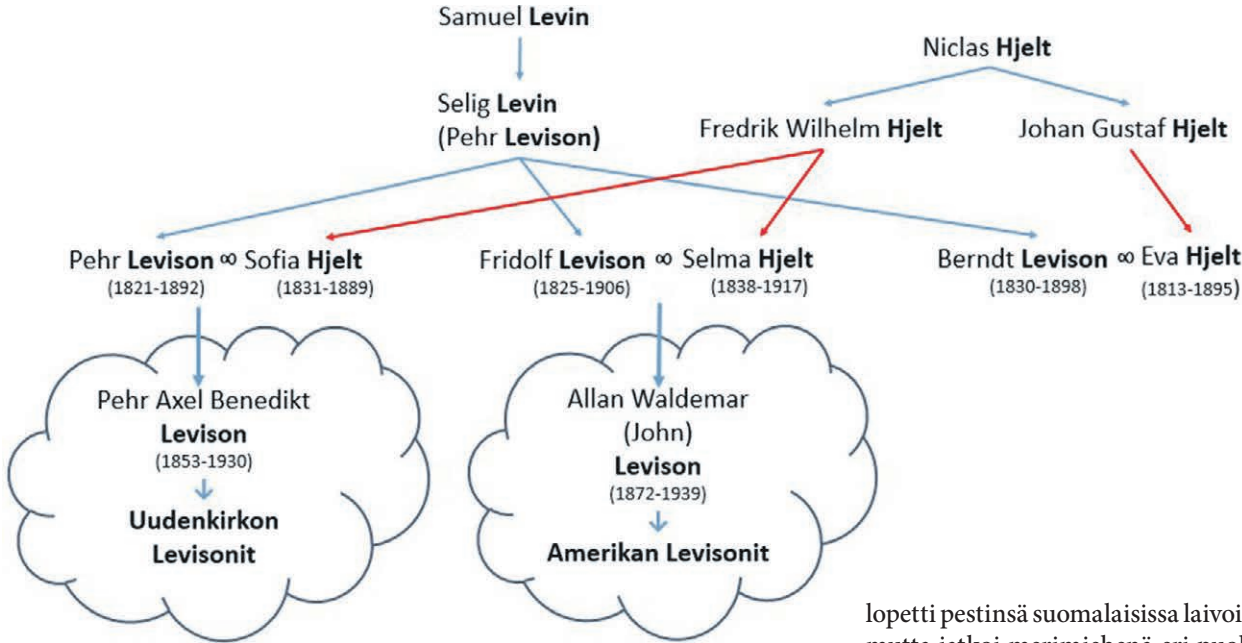
Näin ei kuitenkaan ollut – serkkuyhteys tuli Janin isänäidin kautta. Janin johannekselaisia sukuja ovat ainakin **Hörköt** ja **Kosonet**, joita löytyy myös dna-osumilta. Jani liittyi ylläpitämäämme FTDNA Johannes-St.Johannes-projektiin, teki testejä useissa dna-testifirmoissa ja vähitellen hänen harvinainen haploryhmänsä (Suomessa ei toistaiseksi ole muita samaan ryhmään

kuuluvia) tausta alkoi selvitä. Isoisan isä ei ollutkaan Kannakselta, vaan Varsinais-Suomesta Karjalaan siirtynyt ulkomaalaisjuurinen.

”Kuka minä olen” -kysymys sai vastauksen. Jani on avannut meille tarinansa, joka on julkaistu **hjeltblogissa** 1.6.2020.

– Marjatta Haltia –

Uudenkirkon ja Amerikan Levisonit

Outo haploryhmä löytyy Uudeltakirkolta

Vuosi sitten **Jani Muurinen** halusi selvittää DNA-testillä, pitävätkö hänen tietonsa isoisästään paikkansa. Kannaksen Uudenkirkon kirkonkirjojen mukaan isoisä kuului vanhaan paikalliseen talonpoikaissukuun. Suvun miehistä oli jo aikaisemmin tehty Y-DNA -testi, jonka mukaan he kuuluvat suomalaisten miesten yleisimpään haploryhmään N. Sen takia hämmästys oli suuri, kun selvisi, että Jani Muurisen haploryhmä **ml** on täysin erilainen (J-ZS10611), itse asiassa toistaiseksi ainut laatuaan Suomessa. Muualta maailmasta on vain yksi tapaus, jonka kanssa Muurisella on yhteinen geneettinen esi-isä 400-600 vuoden päässä. Muurisen haploryhmä ja geneettisesti häntä lähimpien miesten nimet viittaavat siihen, että kyseessä on yksi aškenasijuutalaisille tyypillisistä haploryhmistä.

Pian selvisi, että Jani Muurisen isoisan syntymän aikoihin 1910-luvulla Uudellakirkolla vaikutti tulliaseman päällikkönä **Axel Levison**. Hänen isoisänsä oli Mecklenburgista Saksasta vuonna 1794 Turkuun tullut aškenasijuutalainen **Selig Levin**. Axel Levison lähti merille 18-vuotiaana ja valmistui merikapteeniksi kymmenen vuotta myöhemmin. Vuonna 1889 hän aloitti työnsä Jukkolan tulliaseman päällikkönä Uudellakirkolla. Jani Muurisen suvussa kerrotun tradition mukaan hänen aviottoman isoisänsä isä oli ”saksalainen merikapteeni”. Kirkonkirjojen mukaan Axel Levison oli myös isoisan siskon kummi. Axel Levisonin ainoa avioliitosta syntynyt poikalapsi eli vain kymmenkuukautiseksi.

Jani Muurinen teetti myös autosomaalisen DNA-testin (miehille ja naisille). Tämän testin serkkulistan kärjessä esiintyy monia **Hjelt**-sukuun kuuluvia henkilöitä. Hjelt-sukuyhteisössä tiedetään 24 henkilön tehneen autosomaalisen testin. Joukosta erottuu selvästi viisi **Fredrik Wilhelm Hjeltin** jälkeläistä, joitten testitulokset ennustavat heidän olevan Jani Muurisen 3.-5. serkkuja. Tämä selittyy sillä, että Axel Levisonin äiti oli Fredrik Wilhelm Hjeltin tytär **Sofia Carolina Hjelt**.

Käräjäoikeudessa tämä ei riittäisi, mutta käytännössä voidaan sanoa, että Uudeltakirkolta löytyi Levison/Hjelt-suvulle uusi geneettinen, patrilineaarinen jälkeläishaara, jossa ei kylläkään esiinny mainittuja sukunimiä (vielä).

Levisoneja löytyy Amerikasta

Jani Muurisen DNA-serkkulistalla ei tullut vastaan yhtään suomalaista Levison-suvun jäsentä. Satojen serkkujen joukosta erään pseudonyymin takaa löytyi kuitenkin eräs kolmannen polven amerikansuomalainen, joka osoittautui Suomen Levison-suvun jälkeläiseksi. Testin antaman ennusteen mukaan tämä **M. Levison** olisi Jani Muurisen 3.-4. serkku. Ongelmaksi muodostui se, että M. Levison ilmoitti Suomesta lähteneeksi isoisäkseen 1870-luvulla syntyneen **John Levisonin**, joka oli ihan tuntematon nimi täällä. Lopulta M. Levison lähetti kopiot isovanhempiensa saamasta kahdesta ruotsinkielisestä kirjeestä. Kirjeet olivat Turussa naimattomana eläneeltä **Zaida Levisonilta**. Ensimmäinen kirje oli vuodelta 1938. Siinä Zaida kutsuu kirjeen saajaa veljekseen. Toinen kirje on osoitettu vuotta myöhemmin veljen leskeksi jääneelle englantilaissyntyiselle puolisolalle **Emma Jenzenille**. Nyt nimiongelma ratkesi, kyseessä oli Zaida Levisonin kymmenen vuotta nuorempi veli **Allan Waldemar Levison**.

Allan Levison oli Turusta lähtenyt merille laivapoikana. Vuonna 1895 hän

lopetti pestinsä suomalaisissa laivoissa, mutta jatkoi merimiehenä eri puolilla maailmaa. Vuonna 1914 hän asettui asumaan Yhdysvaltoihin ja otti nimen John Levison. Vuonna 1917 hänen nimensä näkyi eräässä lehti uutisessa, jossa kerrotaan New Yorkissa tapahtuneesta salpietarilaitoksen tulipalosta. Laitos oli USA:n sotatarviketeollisuuden kannalta tärkeä, koska sen tuotetta käytettiin ruudin valmistuksessa. Sen takia uutisessa mainitaan laitoksen vartijan olleen suomalainen John Levison, siis Venäjän alamainen ja USA:n liittolainen käynnissä olleessa maailmansodassa. Sen sijaan vihollisvaltioitten Saksan ja Itävallan kansalaisia ei salpietarilaitoksella työskennelty.

Viime sotien aikana yhteydenpito amerikkalaisten ja turkulaisten Levisonien välillä loppui, eivätkä he kahdeksaankymmeneen vuoteen tiedäneet toisistaan mitään. Nyt yhteyden auettua uudestaan 3.-4. serkusten kesken amerikkalaiset Levisonit ovat saaneet kuulla aivan uusia asioita alkuperästään 1700-luvun Mecklenburgissa ja 1800-luvun Turussa. John Levisonin monien jälkeläisten sukunimi Levison on tänä päivänä Amerikassa käytössä jo kolmannessa sukupolvessa.

– Erkki Hjelt –

Jani Muurisen johannekselaiset juurisuvut

Esi-isä Aatami Kosonen

1. Aatami Yrjönpka Kosonen, s. 1748 Johannes, Rokkala (Maria Tuomaantr, s. 1746)
2. Antti Aataminpka Kosonen, s. 1778 Johannes (Liisa Pietarintr Häyry, s. 1783 Sakkola, Lohijoki)
3. Sofia Antintr Kosonen, s. 1819
4. Maria Jaakkimantr Puhakka, s. 1809 Kuolemajärvi, Huumola
5. Nikolai Jeremianpka Gottskalk, s. 1861 Uusikirkko, Seivästö 5
6. Emilia Nikolaintr Gottskalk, s. 1888 Kuolemajärvi, Seivästö 5
7. Olga Margareetta Muurinen, s. 1913 Kuolemajärvi, Seivästö 5
8. Frans Helge Muurinen, s. 1935 Uusikirkko
9. Jani Muurinen, s. 1972 Lieto

Esiäiti Kaijalasta

1. Eeva Ristontr Hörkkö, s. 1757 Johannes, Kaijala (Juhana Pietarinpka Iivonen, s. 1757 Kuolemajärvi, Huumola)
2. Vappu Juhanantr Iivonen, s. 1782 Kuolemajärvi, Huumola (Benjamin Simonpka Puhakka/Pursiainen, s. 1774 Viipurin mlk, Lyykylä)
3. Jaakkima Benjaminpka Puhakka, s. 1809 Kuolemajärvi, Huumola (Sofia Antintr Kosonen, s. 1819)
4. Maria Jaakkimantr Puhakka, s. 1841 Kuolemajärvi, Huumola

Kastejuhlista raharippi-kouluun

Aukeen perheeseen syntyi esikoistytär elokuussa 1925 ja Viipurin synnytys-sairaala oli tämän perhetapahtuman auttajana. Sain pitää muutaman tunnin ikäistä tyttövauvaa sylissä ja tavata hyväkuntoisen äidinkin. Oli sunnuntaiaamu ja riensin synnytyslaitokselta suoraan asemalle ja sieltä Johannekseen. Ehdin suorittaa jumalanpalveluksen ajallaan. Muutaman päivän kuluttua kävin hakemassa äidin ja tyttären kotiin. Ristiäiset pidettiin syyskuussa. Sopivan ja kauniin nimen löytäminen oli sitkeän harkinnan tulos. Itse suoritin ristimätoimituksen ja tyttäreemme sai nimen **Kirsti Margareetta**. Perhe kasvoi viiden vuoden kuluessa vielä kahdella pojalla.

Muistelmienv kirjoitusten aikaan 1973 Karjala-lehdessä julkaistiin kuva Johanneksen kirkon edustalta, otettu lokakuussa 1930. Siinä oli rippikoulu-laisia juhlapäivänään sekä Koivistolta että Johanneksesta, mukana koulun pitävä pastori **Aukee** sekä kuvatekstissä lisäksi mainittu että tämä oli rahakoulu jota käytiin iltaisin. Mistä olikaan kysymys. Hackmanin tehtaan tultua 1927 Johannekseen, paikkakunnalle muutti runsaasti väkeä eri puolilta maata. Kaikki eivät tulleet Johanneksen kirkonkirjoihin alkuvuosina ja rippikouluikäiset lapset halusivat tietenkin käydä rippikoulunsa Johanneksessa. Tehtaalta sai töitä myös ympäristön lapsia, jotka eivät voineet siksi käydä tavallista päivärippikoulua. Maksilahti eli Römpötin pieni kylä Koivistolla Johanneksen rajalla oli junaradan käyttöntulon jälkeen muutamassa vuodessa kasvanut väkirikkaaksi ja tiheään asutuksi kyläksi. Se oli Pullinniemen suojassa erittäin hyvä satamapaikka. Puutavarayhtiöt rakensivat itselleen kaikkiaan 12 sivuraidetta Viipurin radalta. Koska Makslahdesta oli lyhyempi matka Johannekseen kuin Koivistolle, nuoret halusivat käydä rippikoulunsa Johanneksen puolella. Näistä eri ryhmistä koottiin rippikoululaisten iltakouluja. Vapaaehtoisesti he sitten maksoivat tästä avusta pikkuisen rahasumman, siitä nimitys 'rahakoulu'. Oli niitä useampia.

Pirtukauppiaan lapsen ristiäiset

Eräs kastematka Johanneksen saariin 1920-luvulla on erityisesti jäänyt mieleeni. Siellä komeassa huvilassaan asui yksi tunnetusti Johanneksen alueen suurimmista pirtukauppiaista. Hänet saatiin monesti kiinni kaupoistaan ja oikeudessa sakotettiin, mutta hän vain jatkoi ammattiaan. Hänellä oli laajalla alalla asiamiehiä ja palvelijoita, saaristossa ja maalla Viipuria myöten. Hänelle syntyi lapsi ja minulle lähetettiin kutsu saareen lasta kastamaan. Minun oli hyvin vastenmielistä mennä tuollaista pyhää toimitusta sinne hoitamaan.

Johanneksen muistoja

– K.A. Aukee toimi pappina Johanneksessa 1924-32 –

Esikoistytär sai nimen Kirsti Margareetta.

Suotuisina kesinä tomaattikin oli satoisa. Kirsti-tytär maistajana.

Pappilan pihan kolme sukupolvea. Vasemmalta Rovasti Jonathan Gummerus, Ragna Aukee, Turun mummi sekä esikoistytttö Kirsti.

Kieltäytyäkään en halunnut ja annoin myöntävän vastauksen. Mietin kauan ja perusteellisesti miten menettelisin tuossa kastetilaisuudessa. Lopulta tulin siihen tulokseen, että minun velvollisuuteni on ankarasti nuhdella tuota miestä ja vaatia häntä parantamaan tapansa.

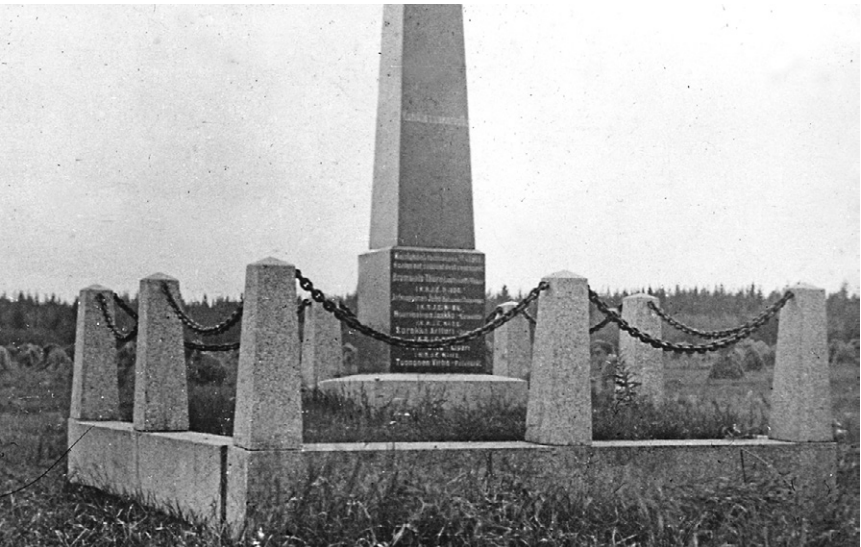
Tiesin, että hänet tunnettiin pahan-sisuiseksi mieheksi niin, että ihmiset eivät koston pelossa uskaltaneet antaa häntä ilmi.

Hänen palveluksessaan ollut mies tuli minua soutuveneellä hakemaan. Ristiäisiin oli kutsuttu paitsi kummeja myös monia 'ammattitovereita'. Heti taloon tultuani toimitin lapsen kastamisen ja sitten juotiin kahvit monine leipineen ja leivoksineen. Sitten aloitin minä nuhdesaarnani kohdistaen sanani suoraan talon isäntään, hänen häpeälliseen ja rikolliseen toimintaansa, kurjuuteen ja kiroukseen minkä hän 'ammattiltaan' aikaansaa lukemattomien ihmisten elämässä. samalla vaatien, että hänen on heti lopetettava toimintansa ja ryhdyttävä johonkin kunnolliseen ammattiin. Mies ei ryhtynyt itseään sanallakaan puolustamaan, vaan ivanaurulla koetti minut lannistaa ja vaientaa. Tässä hän ei onnistunut, ivanauru vain terästi sanojani. Jonkun aikaa jatkettua ni hän luopui ivailevasta asenteestaan ja vaiken. Tunsin päässeeni voimainkoitoksessa voitolle. Luultavasti vaikutti myös se, ettei vieraista yksikään häntä puolustanut, vaan kaikki vaikenivat.

Laukaistuani hieman sitä jännittyntä ilmapiiriä pyysin, että joku tulisi soutamaan minut kotiin. Syntyi joksikin aikaa hiljaisuus, kunnes tuo mies itse ilmoitti tulevansa saattamaan minut kotiin. Lähtiessämme kävi mielessä mitä mahtaa matkalla tapahtua, mutta otin vastaan tarjouksen. Veneessä emme puhuneet sanaakaan. Rannassa ojensin käteni ja sanoin, että jos hän ei tapojaan paranna ja ammattiaan vaihda tämä on viimeinen kerta, kun minä häntä tervehdin. Ja niin me erosimme.

Olin talvella Karhulan kylässä, jonne sain sanan tulla kotiin. Ristiäisisäntäni edustaja odotti viedäkseen minut hänen luokseen, vaikeasti sairastunutta tapamaan. Aikaa matkassa kului sen verran, että edustaja oli pyytänyt rovastia ja olivat jo menneet. Mutta sairass ei puhunut rovastille juuri mitään ja oli kaivannut minua luokseen. Sairastuminen johtui hammassärkyn käytetystä lääkkeestä, jota ei olisi myrkyllisyyden takia saanut niellä. Vahinko oli tapahtunut ja sairaskohtaus oli kova. Olin matkaan lähdessä, mutta sain kuulla että toipumista oli ja mies oli lähtenyt matkalle. Kohtaamisemme jäi. Seuraavana kesänä saaren huvila paloi tuntemattomasta syystä. Sain mieheltä vielä viestin seurakuntaa varten, että hän on muuttanut toiselle paikkakunnalle. Kirjoitin vahvistukseen pitkän kirjeen mukaan, mutta en saanut siihen koskaan vastausta.

Kaksi muistomerkkiä

Keskellä Kaislahden kartanon viljavainioita kohoaa Kaislahden taistelun yksinkertainen muistomerkki, musta graniittiobeliski. Kuvat: Johannes-Seura.

Sodan uhrien muistokivellä Johanneksessa 13.9.1992, vas. Pentti Haltia, Jorma Rastas, Onni Hörkkö, Tauno Raininko ja Mirjam Sailola.

Muistamisen paikoille pystytetään usein isompia monumentteja tai pienempiä muistomerkkejä. Vierellä on kaksi hyvin erilaista ratkaisua Johanneksesta.

Kaislahden kevään 1918 taistelupaikalle nousi näkyvä merkki 1920-luvulla, lieneekö suunnittelijasta tietoa. Monumentti jäi sotien jalkoihin ja uusissa oloissa murentui näkymättömiin. Kaislahden pellolle rakennettiin 1990-luvulla ja tiettävästi muistomerkin osia vielä löytyi, mutta enintään valokuviin niitä on tallentunut.

Jatkosodan sankarivainajien sekä sodan uhrien muistamiseksi paljastettiin 1992 pienimuotoisempi kiivi laattoineen. Se toivottavasti pysyy aikojen saatossa. Paikka on – muistakaamme.

XI Viipuri-tutkimuksen päivä syksy 2020

Viipurin Suomalaisen Kirjallisuusseuran vuosittaisen tutkimuspäivän aiheena on tänä vuonna arkkitehti Uno Ullberg.

VSKS:n XI tutkimuspäivän esitelmissä Ullbergin arkkitehtuuria valottaa joukko alansa eturivin tutkijoita. Esitelmät perustuvat VSKS:n ja muiden karjalaissäätöiden sponsorioimaan Uno Ullberg – Viipurin arkkitehti -teokseen (MFA), (toim. Netta Böök & Kari Immonen). Tilaisuus järjestetään yhdessä Uno Ullberg -seura ry:n kanssa.

COVID-19-epidemian takia vuoden 2020 tutkimuspäivä toteutetaan osallistujien terveyden turvaamiseksi poikkeuksellisesti videoitujen esitelmien sarjana (<https://vks.net/toiminta/viipuri-tutkimuksen-paiva/>):

- 11.9 Prof. emeritus Kari Immonen: Uno Ullberg, arkkitehdeista viipurilaisin
<https://www.youtube.com/watch?v=ptvv2DKPQ7c>
- 18.9. HuK Lauri Putkonen: Uno Ullberg teollisuusympäristöjen suunnittelijana
<https://www.youtube.com/watch?v=Yn9wse6HAMU>
- 25.9. Prof. emerita Aino Niskanen: Bensow ja liikerakentamisen loisto
<https://www.youtube.com/watch?v=7Id4WXCegJA>
- 2.10. Prof. emeritus Simo Paavilainen: Viipurin taidemuseo oman aikansa arkkitehtuurissa
<https://www.youtube.com/watch?v=hzZLcl4duyE>
- 9.10. Prof. emerita Riitta Nikula: Ullberg ja suomalaisen arkkitehtuurin kaanon
<https://www.youtube.com/watch?v=tF9GqUoSPP0>

LITTOISTEN KARJALAISET RY

SYYSKOKOUS sunnuntaina 25.10. klo 13.00 Ritva ja Seppo Santasella Paaskalliontie 3a2 Rusko.

Syyskokouksen jälkeen vietämme tupailtaa.

Karjalan Liiton loppuvuoden tapahtumia

Sielunmaisemia - Teoksia Karjalan Liiton taidekokoelmasta -näyttely on nähtävillä Heinolan taidemuseossa 27.9.-22.11.2020.

Esille tulee viitosenkymmentä liiton kokoelmaan kuuluvaa teosta: grafiikkaa, öljyväritöitä ja joitain pienoisveistoksia. Suurimmat teoskokonaisuudet ovat Väinö Rautiolta ja Toivo Talvelta. Lisäksi näyttelyssä on esillä Daniel Pesun ja Eero Lehiköisen öljyväritöitä, Venny Soldan-Brofeltin, Toivo Talven ja Tuulikki Pietilän grafiikkaa, Jussi Mäntysen ja Alpo Sailon veistoksia, Einari Wehmaan ja Anja Luolajan-Mikkolan töitä ja ryhmä pieniä Viipuri-aiheisia taideteoksia.
<https://www.karjalanliitto.fi/tapahtumat/taidetta-karjalan-liiton-kokoelmista-heinolan-taidemuseossa.html>

Taiteilijaprofessori Oili Mäen ryijy- ja tähänätaide -näyttely Karjalatalolla

Karjalan Liiton 80-vuotisjuhlavuoden kunniaksi on Karjalatalon ala-aulassa esillä taiteilijaprofessori Oili Mäen taide-tekstiilejä 28.10.–7.12.2020. Nähtävillä on toistakymmentä tekstiilityötä vuosien varrelta ja myös audiovisuaalisesti esitettynä. Teokset ovat Oili Mäen taidesäätöön hallinnoimasta kokoelmasta. Monille Karjalatalon kävijöille on tuttu taiteilija Mäen Karjalatalolla pysyvästi oleva neliosainen ryijy, Karjalainen elegia.

<https://www.karjalanliitto.fi/tapahtumat/taiteilijaprofessori-oili-maen-ryijy-ja-takanataide-nayttely-karjalatalolla.html>

Karjalainen Näyttämö esittää: Evakko-näytelmä

15.10.2020 19:00 - 30.10.2020 19:00 | Helsinki, Karjalatalo www.karjalainennayttamo.fi
Ohjaus: Simo Lappalainen

Tuleeko ihmisestä evakko, kun hän vanhenee ja joutuu palvelutaloon? Monille se on karu totuus, toisille riemastuttava kokemus uusien ystävien muodossa. Markku Hyvösen kirjoittama Evakko kertoo karjalaisnaisesta, joka ei mielellään lähtisi pois omasta kodistaan, mutta tehtyään kerran sen päätöksen että mennään, ei ole myöskään valmis pyörtämään sanojaan. Monien hankaluuksien kautta hän järjestää palvelutalon asiat kuntoon, ja toiminta jatkuu vaikka välillä tuntuu kuin kaikki loppuisi tähän paikkaan.

Riemullinen kaksituntinen erilaisten vanhusten, lasten ja nuorten ihmisten seurassa.

<https://www.karjalanliitto.fi/tapahtumat/karjalainen-nayttamo-esittaa-evakko-naytelma.html>

Karjalaiset suku- ja pitäjämarginaalit

28.11.2020 10:00 - 28.11.2020 14:00 | 00610 Helsinki, Karjalatalo, Käpylänkuja 1

Suku- ja pitäjämarginaalit ovat suku- ja pitäjaseurojen ja pitäjäsäätiöiden areena oman pitäjänsä ja luovutetun Karjalan tunnetuksi tekemisessä. Lauantaina 28.11. klo 10-14 Karjalatalolla pitäjä- ja sukuseurojen edustajat esittelevät pitäjäänsä ja seuran toimintaa. Myynnissä seuratuotteita ja karjalaista kirjallisuutta, marginaalit on myös oiva paikka tehdä jäsenhankintaa. Markkinoilla julkistetaan myös Vuoden karjalainen kirja ja Vuoden karjalainen pitäjä- ja sukukirja.

<https://www.karjalanliitto.fi/tapahtumat/karjalaiset-suku-ja-pitajamarginaalit-3.html>

Syksyinen Aurajoki, Halinen. Kuva: Esa Haltia

Johannekselainen 1950–2020

Kattavaa isännöintipalvelua Turun alueella

Turun talousalueen suurimpana yksityisenä isännöitsijätoimistona olemme tarjonneet kokonaisvaltaisia isännöintipalveluita jo yli 50 vuoden ajan. Se on luonut näkemyksen siitä, miten isännöintialan ammattilaisen tulee toimia.

Varsinais-Suomen Isännöintitalo Oy on auktorisoitu ja ISA r.y:n auditoima, työntekijöidensä omistama isännöitsijätoimisto.

Kaipaako taloyhtiönne ammattitaitoisen ja osaavan isännöitsijätoimiston palveluita? Ota meihin yhteyttä!

Olette lämpimästi tervetulleita tutustumaan toimistoomme!

V-S Isännöintitalo Oy

Ari Kesäläinen, Toimitusjohtaja, RI (YAMK), AIT, ISA
p. 020 722 9944, 0400 523 194
Maariankatu 4 C, 20100 Turku
ari.kesalainen@isannointitalo.fi

www.isannointitalo.fi

Autokorjaamo Testipiste oy

Hallimestarinkatu 22
20780 KAARINA

TOYOTA

Puh. (02) 243 5585

Faksi (02) 243 5100

Gsm (0400) 824 767

markku.hiiri@testipiste.fi

autokorjaamo m.hiiri
testipiste

Johannekselainen

Johannekselainen ilmestyy 9 kertaa vuodessa

Kustantaja ja julkaisija:

Johannes-Seura ry

Toimisto:

Myllytie 1 (Kirkonkulma) 21500 Piikkiö, puh. 02-4795 118

Avoimena: keskiviikkoisin klo 12-17 sekä kuukauden ensimmäisenä

ja kolmantena arkilauantaina klo 10-15. (ks. sivu 2)

www.johannes.fi

sähköposti: Johannesseura@elisanet.fi

Päätoimittaja:

Hannu Rastas, Saksantie 89, 21500 Piikkiö

Puh: 050-3541 363

Sähköposti: hannu.rastas@dlc.fi

Lehtitoimikunta:

Marjatta Haltia, Liisa Katajainen, Sari Scimone, Kaija Sipilä

ja päätoimittaja.

Lehden toimittajat:

Kaikki lukijamme, johannekselaiset ja heidän ystävänsä.

Ilmoitushinnat: 0,55 €/palstamm (perusteena 4-palstainen sivu,

palstan maksimileveys 70 mm).

Säännöllisistä jatkuvista ilmoituksista alennus.

Kuolinilmoitukset:

- korkeus < 10 cm = 80 €

- korkeus enintään 10-15 cm = 100 €

Kiitosilmoitukset: 5 €.

Tilaushinnat vuonna 2020:

Vuosikerta (9 lehteä) 35 € Suomi ja Ruotsi, muut maat 40 €.

Lisänumerot 3 €/kpl + mahdolliset toimituskulut.

Piikkiön Osuuspankki FI54 4714 1020 0595 46.

Toimituksellinen aineisto:

Lukijoiden kirjoituksia ja kuva-aineistoa otetaan muokattavaksi

julkaisemista varten tai julkaistavaksi sellaisenaan.

Vastuu ja päätökset julkaisemisesta ovat toimituksen. Julkaisemisen

jälkeen alkuperäiset kuvat palautetaan,

muu aineisto pyydettyäessä.

Vastuu ilmoituksista:

Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti

ei vastaa. Ilmoituksen poisjäämisestä tai muusta julkaisemisesta

sattuneesta virheestä lehden vastuu rajoittuu enimmillään

ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

Taitto: Esa Haltia

Sata-Pirkan Painotalo Oy